

Тогà си Орфенъ стана Фейска Краля!
Егà утиде на Юдинско поля,
На невѣста си подигна аленъ дувакъ,
Да си видетъ Юди до нехина гиздавина; 820
Какъ хи ся аленъ дувакъ подигна,
Изгрѣяха до двѣ ясни сонца!
Юди си я мощне бендисаха,
На Орфенъ си велетъ и говоретъ:
Жива да ти е, брѣ Орфене! 825
Тая си е спроти тебе,
Биле и поубава отъ тебе.
Та си я дарба дариха.
Дарба со фърковити криля.
И тя си фъркаше дуръ на сине небо, 830
Нито пиле си я стигаше!
Тогà си Орфенъ фъркна со негово първо любо,
И отиде на негова стара града;
Вечеръ бѣше полунощи,
Нито сонце, нито мѣсець грѣше, 835
Отъ невѣста два сонца грѣяха,
На негова стара града день си биде!
Стара му майка на двори излезе,
Да посрещне до нехина сина сосъ млада невѣста;
Какъ си видѣ млада невѣста, 840
Чи отъ лико хи две сонца грѣетъ,
Мощне си я беяндиса,
На Орфенъ си вели отговори:
Халалъ! да ти е, сину, мое млѣко,
Уста да ти ся позлатетъ, 845
Чи си нашелъ любо спроти тебѣ,
Що приличе на наши сарая.